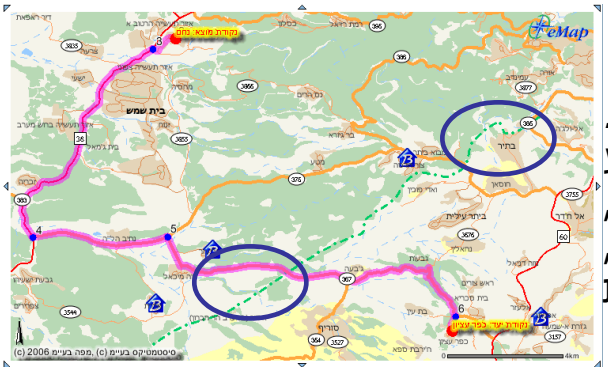
בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ו' בשבט תשס"ח (13 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

במסע לילי אליו ***יצאו ל"ה לוחמי הפלמ"ח והחי"ש*** *שביקשו* ***לסייע ליישובי גוש עציון****, נהרגו כולם כמה קילומטרים מיעדם, שלשום –* ***ה' בשבט*** *- לפני 60 שנה.* רבות מהשאלות עדיין פתוחות. סיפור הל"ה היה ידוע פחות או יותר - הסיפורים התבססו בעיקר על המורשת, שמועות וכו'. לפני 10 שנים - בשנת ה-50 לנפילת הל"ה, ביקשו ממר **אריה יצחקי** (היסטוריון צבאי), לנסות ולשחזר מה באמת קרה שם.

"ראה, הנה מוטלות גופותינו שורה ארוכה, ארוכה / פנינו שונו. המוות נשקף מעינינו. איננו נושמים. כבים נגוהות אחרונים והערב צונח בהר. /ראה, לא נקום להלך בדרכים לאורה של שקיעה רחוקה לא נאהב, לא נרעיד מיתרים בצלילים ענוגים ודמומים / לא נשאג בגנים את הרוח עוברת ביער". [חיים גורי]

הגוש היה במצוקה, נדרשה אספקה מיידית של תחמושת, תרופות ותגבורת של לוחמים מיומנים. איך מקבצים את הלוחמים? ירושלים דלה באנשים ותחמושת. בסופו של התהליך מקבצים 4 כיתות (חלקם סטודנטים) בכל כיתה כ- 10 לוחמים וביחד 40 חברה. 2 כיתות של פלמ"ח ו- 2 כיתות של החי"ש (חיל השדה). למפקד הכח מונה **דני מס** (עד 4 ימים לפני-כן, פיקד על הגוש). הכח יצא כשהוא מצוייד בנשק מצומצם מאד, תחמושת לפיצוץ גשרים בכביש ירושלים-חברון ובקבוקי פלסמה לפצועים, בנוסף לתחמושת לנשק שבגוש. התכנית הראשונה הייתה לנוע מבית הכרם לעבר דיר קרימזאן, לנוע על גב השלוחה של קרימזאן בכוון בית ג'אלה לעבר אל-חאדר ומשם למשק כהן שבנוה דניאל, הנקודה הצפונית ביותר בגוש. באותם ימים אין מכשירי קשר ניידים, יש קשל תקשורתי – העברת מידע באמצעות מורס וכיוב'.

נתיב ההליכה שנקבע לאחר שקילת מספר אפשרויות, היתה ללכת בציר ארוך אמנם מאזור השפלה דרך **הרטוב** אל **בית נטיף** אל **נחל גדור** (ג'דור) ומשם בין **צוריף** ו**ג'בע** לעבר **משואות יצחק**. מסתבר שציר זה היה מוכר לאנשי פלמ"ח רבים שבעתות שונות נחשפו לו, ואכן המסלול היה מועדף מבחינת כולם כמעט. ...

הלוחמים ממחלקת ההר שהיו עתידים לצאת למסע הנוסף הגיעו להרטוב לקראת 21.30, הדבר לכשעצמו יצר בעייה, הדרך העתידית הפעם היתה ארוכה ומבחינת מרחב זמן לא הותירה משחק נרחב. הזמן איפוא פעל לרעתם. הסיבה נעוצה אולי בעניין הנשק שהגיע בנפרד מהלוחמים - מחשש לחשיפתו על יד הבריטים. הנשק הגיע למפקד המא"ז מיכאל בן ארויה וזה טען בפני דני מס כי אין לחבורה סיכוי להגיע לגוש בזמן. דני מס סבר שהם יגיעו לקראת השעה 06.00 בבוקר לצוריף אך גם אם יחשפו ותהיה **פזעה** (**פזעה** היא אזעקת האנשים לצאת במהירות מול שודדים או מתקיפים.) ייקח לגייס את כולם כשעה אבל גם לל"ה ייקח על פי חישובו כחצי שעה עד שעה להגיע למשואות יצחק כך שהמטרה בסופו תושג. ("אנו נספיק לשתות תה של שחרית במשואות יצחק" אמר).

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ו' בשבט תשס"ח (13 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

דני מס היה מודע באופן אישי למצוקתם הגוברת של בני הגוש וסבר שחשוב לעשות מאמץ עילאי למענם. דני מס לוקח את גורלו בידיו, מתוך אמונה שלמה ותוך לקיחת סיכון הם יצאו 38 חברים. מתוך קבוצת ה- 40 המקורית לשניים לא היה נשק ומפקד המא"ז בהרטוב לא יכול היה לציידם על חשבון הנשק של המושבה, כך שהם נותרו מאחור.
ה-38 עקפו את המשטרה הבריטית ממערב למסילת הברזל, בישוב 'ישעי' נקע אחד החברים את רגלו ו'בנאות דקלים' לא יכול הבחור הפצוע להמשיך יותר ונתקבלה החלטה להחזירו בלווי שני חברים נוספים. מסתבר שהשלושה חששו מאד לחזור כי היו בודדים בסמוך ל**בית ג'ימאל**, חששו אף מהבריטים ופחדו כי יטבחו בהם. בדיעבד, היו הם השלשה היחידים שנותרו. למעשה מקטע פרידה זה אין לנו מידע מה קרה.

כשמחברים את הפרטים מסתבר שלגוש ביום ששי לא הגיע החבורה כמתוכנן, לפנות בוקר שמעו בגוש הדי יריות כבדים מכוון **ג'בע – צוריף**, אך אנשי הגוש חשבו כי זאת פנטזיה... משהחבורה בוששה להגיע החלו לדאוג, לכך הצטרפה שמועה על חיסול קבוצה בדרך.

למחרת יצאו כוחות חי"ש לחפשם, באזור בית שמש נתקל הכח בכח ערבי גדול, החיפוש תוגבר גם ע"י עזר ויצמן ואלי אייל מהאויר. אך האדמה כאילו בלעה אותם...
הל"ה נעלמו – אך אז הופיע **היימיש דוגין** מהמשטרה הבריטית בחברון עם הידיעה על עשרות הרוגים ליד צוריף אותם הוא רוצה להביא לקבורה (מסתבר שלהיימיש דוגין היה זכרון חזותי יוצא מן הכלל ולעתיד מידע זה יסייע בזיהויים של חלק מהנפגעים). למחרת בשבת, ה- 17 בינואר, כשניגשו אנשי כפר עציון להעלות את הגופות למשאיות המראה היה מזעזע, סימני ההתעללות בגופות היה חסר תקדים, אברים כרותים, ראשים ערופים, מחזה נוראי, בן דוד בסיוע מס' חברים מיהרו לעוטפם בסדינים על מנת לחסוך את המראות הקשים מהמשפחות .
מה ארע לא היה ברור והשמועות היו רבות ...

[בע"ה, ההמשך בדף של יום ב']

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>ראשון</u>** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל